

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ տասնութ

Հայրերի մեղքերը

Jeff Pippenger

2023-11-19

1856 թվականին նախկինում Փիլադելփիական միլլերիական ադվենտիզմը Ջեյմս և Էլեն Ուայթների կողմից ճանաչվեց որպես Լաոդիկեական: Այնուհետև Ջեյմս Ուայթը սկսեց Լաոդիկեայի պատգամը առաջ մղել շարժման մեջ Review and Herald-ի միջոցով: Նույն հրատարակության մեջ, նույն տարում, Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ ավելացված լույսը նույնպես ներկայացվեց ութ հոդվածներից բաղկացած մի շարքով՝ Հայրեն Էդսոնի կողմից, որին Ուայթներն այնքան բարձր էին գնահատում, որ իրենց առաջնեկ որդուն կոչեցին նրա անունով: Շարքն ավարտվեց այն խոստումով, որ այն ապագայում կավարտվի, սակայն այլևս երբեք չվերսկսվեց: Առաջին հրեշտակի շարժման անցման պահին՝ Փիլադելփիայից դեպի Լաոդիկեա, շարժումը սայթաքեց Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» վրա, որոնք ներկայացնում էին հենց առաջին «ժամանակի մարգարեությունը», որ Աստծո հրեշտակները առաջնորդել էին Ուիլյամ Միլլերին ճանաչելու և հռչակելու:

«Յոթ ժամանակները» միլլերական տաճարի հիմքի գլխավոր անկյունաքարն էր: Սրբազան հիմքի վերաբերյալ յուրաքանչյուր մարգարեական պատկերացում Քրիստոսի պատկերացումն է, որովհետև Քրիստոսից բացի ուրիշ հիմք չի կարող դրվել:

Որովհետև ուրիշ հիմք ոչ ոք չի կարող դնել, քան այն, որ դրված է, որը Հիսուս Քրիստոսն է: Ա Կորնթացիներ 3:11:

Քրիստոսը ոչ միայն հիմքն է, այլև այն հիմնաքարը, որը շինարարները մերժեցին և ապա գայթակղվեցին դրա վրա: Նա է այն քարը, որ ի վերջո դառնում է անկյան գլուխը: Միլլերական պատմության մեջ «յոթ ժամանակները» այդ անկյունաքարի խորհրդանիշն էին:

Քրիստոսը ուխտը հաստատեց շատերի հետ մեկ շաբաթվա համար: Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակների» մարգարեության կառուցվածքը (որը Հիքամ Էդսոնը ներկայացրել էր ութ անավարտ հոդվածներում) վերարտադրում էր այն նույն կառուցվածքը, որով Քրիստոսը հաստատեց ուխտը՝ ի կատարումն Դանիելի իններորդ գլխի և քսանյոթերորդ համարի: Այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը հավաքում էր Իսրայելին, նույնական կառուցվածքն ունի այն շաբաթվա հետ, որի ընթացքում Քրիստոսը ցրեց Իսրայելին: Հին Իսրայելի ցրումը երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի էր, իսկ հոգևոր Իսրայելի հավաքումը՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր: Նա հավաքեց Իսրայելին՝ ուխտը հաստատելու համար, և Նա ցրեց Իսրայելին՝ Իր ուխտի վեճի պատճառով: «Յոթ ժամանակները» որպես միլլերիտական տաճարի հիմնաքար ճանաչելը լիակատար համաձայնության մեջ է

Քրիստոսին որպես հիմնաքար ճանաչելու հետ: Այդ քարը մերժել նշանակում է մերժել Քրիստոսին:

Երբ Քրիստոսը 1856 թվականին, քրիստոնեական պատմության մեջ առաջին անգամ, կանգնեց Լատդիկիայի դռան առաջ և թակում էր, Նա ձգտում էր գիտության աճ առաջացնել այն գայթակղության քարի վերաբերյալ, որը շինարարները պատրաստվում էին մի կողմ դնել: Յոթ տարի անց, կամ կարելի է ասել՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան խորհրդանշական օր հետո, Լատդիկեական ադվենտիզմը փակեց դուռը: Ցավալիորեն, ադվենտիզմը հրաժարվեց տեսնել գիտության աճը: Քարը, որի վրա գայթակղվում ես, քար է, որը դու չես տեսնում, սակայն այն nevertheless այնտեղ է:

Իմ ժողովուրդը կորչում է գիտության պակասից. քանի որ դու մերժեցիր գիտությունը, ես էլ քեզ կմերժեմ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. քանի որ մոռացար քո Աստծու օրենքը, ես էլ կմոռանամ քո որդիներին: Ովսեե 4:6.

Հարավային թագավորության՝ Հուդայի դեմ ուղղված «յոթ ժամանակների» անեծքը սկսվեց մ.թ.ա. 677 թվականին և ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ Դանիելի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարի երկու հազար երեք հարյուր տարիների հետ միասին: «Յոթ ժամանակները» հենց այն մարգարեության մասն է, որը ճանաչվել է որպես ադվենտական շարժման «հիմքն ու կենտրոնական սյունը»: Ադվենտիզմի հիմքն ու կենտրոնական սյունը կատարվեց ճիշտ նույն ժամանակ, ինչ մի քանի այլ մարգարեություններ: «Յոթ ժամանակները», երկու հազար երեք հարյուր օրերը, Մադաքիայի երրորդ գլուխը, Դանիելի յոթերորդ գլխի տասներեքերորդ համարը, և Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլխի տասը կույսերի առակը՝ բոլորը կատարվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ամսաթիվը ադվենտական շարժման հիմնաքար ամսաթիվն է, և այդ ամսաթվի հետ կապված՝ առանձնացվել էր միայն մեկ պատվիրան:

Եվ այն հրեշտակը, որին տեսայ՝ կանգնած ծովի վրա և երկրի վրա, բարձրացրեց իր ձեռքը դեպի երկինք, և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, որ ստեղծեց երկինքը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և երկիրը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և ծովը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, թե այլևս ժամանակ չի լինելու: Հայտնություն 10:5, 6.

Սպիտակ քույրը Հայտնության տասներորդ գլխի այն հրեշտակին, որ կանգնել էր երկրի և ծովի վրա, նույնացնում է Հիսուս Քրիստոսի հետ:

«Հզոր հրեշտակը, որ խրատում էր Հովհաննեսին, ոչ այլ ոք էր, քան Հիսուս Քրիստոսը: Իր աջ ոտքը ծովի վրա և ձախը՝ ցամաքի վրա դնելը ցույց է տալիս այն դերը, որ Նա կատարում է սատանայի հետ մեծ պայքարի եզրափակիչ տեսարաններում: Այս դիրքը ցույց է տալիս Նրա գերագույն զորությունն ու իշխանությունը ամբողջ երկրի վրա»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Քրիստոսը զբաղեցրեց ծովի և երկրի վրա կանգնելու դիրքը՝ ներկայացնելու Իր գերագույն իշխանությունը: Այնուհետև Նա բարձրացրեց Իր ձեռքը և հրամայեց, որ

«Ժամանակ այլևս չլինի»։ Քրիստոսը ուխտի մեջ էր մտնում միլլերականների հետ, և Նա նրանց տվեց մեկ պատվիրան, ճիշտ ինչպես տվեց Աբրահամին, երբ նրա հետ ուխտի մեջ մտավ։ Նա հրամայեց Աբրահամին թլփատել արու զավակներին։ Երբ Նա Մովսեսի պատմության ընթացքում ուխտի մեջ մտավ ընտրյալ ժողովրդի հետ, տվեց բազմաթիվ պատվիրաններ, և այդ պատվիրանների մեջ էր նաև այն հրահանգը, որ միայն քահանաները կարող էին դիպչել տապանակին։ Նա բարձրացրեց Իր ձեռքը և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երդվեց, որ մարգարեական ժամանակը այլևս չպետք է ներառվի աստվածաշնչյան մարգարեությունների մեջ։ Հիսուսը «Ժամանակների և եղանակների» թեմային անդրադարձել էր, երբ հրեշտակների ամպի մեջ համբարձվեց երկինք՝ այդպիսով նախապատկերելով երկու վկաների համբարձումը որպես դրոշ։ Այն, ինչ Նա այն ժամանակ պատվիրեց, վերաբերում էր «Ժամանակներին և եղանակներին»։

Ուստի երբ նրանք միասին էին հավաքվել, Նրան հարցրին՝ ասելով. «Տե՛ր, այս ժամանակում ես դարձյալ պիտի վերականգնես թագավորությունը Իսրայելին»։ Եվ Նա նրանց ասաց. «Ձեզ չի տրված իմանալ ժամանակները կամ ժամկետները, որ Հայրը դրել է Իր սեփական իշխանության մեջ։ Բայց դուք գործություն պիտի ստանաք, երբ Սուրբ Հոգին գա ձեզ վրա. և դուք Իմ վկաները պիտի լինեք թե՛ Երուսաղեմում, թե՛ ամբողջ Հրեաստանում, թե՛ Սամարիայում, և մինչև երկրի ծայրերը»։ Գործք 1:6–8։

Հիսուսը չասաց, թե ժամանակներ և եղանակներ չկան, որովհետև Սողոմոնի միջոցով խոսելով՝ Նա հաստատել էր, որ կան «Ժամանակներ և եղանակներ»։

Ամեն բանի համար ժամանակ կա, և երկնքի տակ եղած ամեն նպատակի համար՝ իր ժամանակը. Ժողովող 3:1։

Աստվածաշնչյան արձանագրության մեջ կան «Ժամանակներ և եղանակներ», որոնք վկայություններ են Պաղմոնիի՝ «Սքանչելի Թվարկողի» մասին, սակայն 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից ի վեր Աստծո ժողովրդին պատվիրվել է այլևս երբեք չներկայացնել ժամանակի վրա կախված մարգարեական պատգամ։ Հիսուսի խորհրդատվությունը աշակերտներին անմիջապես Իր համբարձումից առաջ ներկայացնում է այն պատմությունը, որ նախորդում է Իր մաքրված ժողովրդի՝ որպես դրոշի բարձրացվելուն Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում, և այն համահունչ է այն պատվերին, որ Նա տվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին։ Ադվենտիզմի հիմնարար տարեթվին Քրիստոս պատվիրեց, որ այլևս չպետք է լինեն ժամանակի վրա հիմնված մարգարեական պատգամներ, և Իր համբարձման ժամանակ, որը նախատիպում էր Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների համբարձումը, Նա կրկնեց այդ պատվերը։

«Թող մեր բոլոր եղբայրներն ու քույրերը զգուշանան ամեն մեկից, ով կփորձի ժամանակ սահմանել Տիրոջ համար՝ Իր խոսքը կատարելու վերաբերյալ՝ Իր գալստյան առնչությամբ կամ որևէ այլ խոստման առնչությամբ, որ Նա տվել է հատուկ նշանակությամբ։ «Ձեզ չէ իմանալ ժամանակները կամ ժամանակահատվածները, որ Հայրն Իր իշխանության մեջ է դրել»։ Կեղծ

ուսուցիչները կարող են թվալ, թե խիստ նախանձախնդիր են Աստծո գործի համար, և կարող են միջոցներ ծախսել՝ իրենց տեսությունները աշխարհի և եկեղեցու առաջ ներկայացնելու համար, սակայն, քանի որ նրանք սխալը խառնում են ճշմարտությանը, նրանց պատգամը խաբեության պատգամ է և հոգիներին կտանի կեղծ ճանապարհների մեջ: Նրանց պետք է հանդիպել և հակառակվել, ոչ թե այն պատճառով, որ նրանք վատ մարդիկ են, այլ որովհետև նրանք կեղծիքի ուսուցիչներ են և փորձում են կեղծիքի վրա դնել ճշմարտության կնիքը»: Testimonies to Ministers, 55.

Քույր Ուայթը հստակորեն նշել է, որ մենք երբեք չենք ունենա ժամանակի վերաբերյալ այնպիսի լուր, որը կսահմանի որևէ առանձնահատուկ նշանակություն ունեցող բան, և ոչ միայն Նրա Երկրորդ Գալուստը: Ժամանակի մարգարեությունը, որը Միլլերական շարժման թեման էր, ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և այդ հիմնարար ամսաթվի հետ կապված միակ պատվիրանն այն էր, որ ժամանակը այլևս երբեք չպետք է օգտագործվեր Աստծո լուրը ներկայացնելու մեջ:

Առաջին հրեշտակի շարժման սկզբնական փուլում, հենց Փիլադելփիայից դեպի Լաոդիկիա անցման պահին, Միլլերական շարժման հիմնարար ճշմարտության վրա ավելացած լույս տրվեց: Յոթ տարի անց, կամ երկու հազար հինգ հարյուր քսան խորհրդանշական օր անց, կամ մեկ «անապատ» անց, 1863 թվականին, «յոթ ժամանակների» հիմնաքարը շինարարների կողմից մի կողմ դրվեց:

Երրորդ հրեշտակի եզրափակիչ շարժման մեջ, հենց Լաոդիկեայից դեպի Փիլադելփիա անցման վճռորոշ պահին, տրվում է մի փորձություն, որը ներառում է հայրերի մեղքերի խոստովանությունը: Հայրերի համար հիմքի փորձությունը «յոթ ժամանակներն» էին, որոնք նրանց հիմնաքարն էին: Արդյո՞ք եզրափակիչ շարժումը կանտեսեր հիմնադիր տարերթվի հետ կապված միակ պատվերը, ինչպես իրենց հայրերը անտեսեցին իրենց հիմնաքարը:

Այո՛: Նրանք, անշուշտ, հենց այդ բանն արեցին: Նրանք կրկնեցին իրենց հայրերի մեղքերը:

Նրանց հայրերը չմեղանչեցին հիմնադիր ժամանակի մեջ, որովհետև, ի թիվս այլ բաների, այդ հիմնադիր ժամանակին նրանք դեռևս Փիլադելփիացիներ էին: Նրանց հայրերը ձախողեցին իրենց հիմնադիր փորձությունը, երբ փոխակերպվեցին Լաոդիկեայի և մերժեցին «յոթ ժամանակները»՝ դրանց աճող լույսի հետ միասին:

Նրանց հիմնարար ձախողմանը 1863 թվականին նախորդել էր յոթ տարի, որի ընթացքում Քրիստոսը բախում էր նրանց Լաոդիկեական սրտերի դուռը: Յոթ տարին խորհրդանշական է «յոթ ժամանակների» և «անապատի» համար: 1856-ից մինչև 1863 թվականների «անապատից» հետո նրանք ձախողեցին իրենց հիմնարար փորձությունը:

Երրորդ հրեշտակի շարժման առաջին հիասթափության մեջ Աստծո ժողովուրդը մեղանչեց՝ մերժելով միակ պատվիրանը, որ անմիջականորեն կապված էր հիմնարար տարերթվի հետ: Նրանք ընտրեցին մարգարեական պատգամի մեջ ժամանակի

կանխատեսում ներառել, երբ ավելի լավ գիտեին: Այդպես վարվելով՝ նրանք կրկնեցին Մովսեսի մեղքը, երբ նա անտեսեց իր որդուն թլփատել, և Ուզգայի մեղքը՝ տապանակին դիպչելով, ինչի մասին նա գիտեր, որ իրեն արգելված էր անել: Երրորդ հրեշտակի շարժումը արեց այն, ինչ իրենք գիտեին, որ ճիշտ չէր: Եթե որևէ մեկը կամենա այդ փաստը ներկով ծածկել, ապա թող օգտագործի ներկի տարայի մնացած մասը՝ ծածկելու նաև այն ճշմարտությունը, որ թե՛ Մովսեսը, թե՛ Ուզգան մեղանչեցին և Աստծո կամքի դեմ ապստամբություն դրսևորեցին, մինչդեռ նրանք նախապատկերում էին բոլոր բարեփոխչական գծերից ամենավերջինի առաջին հիասթափությունը՝ այն բարեփոխչական գիծը, որին յուրաքանչյուր բարեփոխչական գիծ առաջ էր մատնանշում: Բարեփոխչական գծերի առաջին հիասթափության պատկերազարդումները կրում են Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը, և դրանցում եղած արձանագրությունը տրված է Աստծո ժողովրդի օգտի համար, նույնիսկ եթե Աստծո ժողովուրդը հրաժարվում է դրանից օգուտ քաղել:

Առաջին հրեշտակի շարժմանը տրվեց յոթ տարվա ժամանակաշրջան, որը «յոթ ժամանակների» անապատի խորհրդանիշն է՝ ընդունելու Լաոդիկեացիների պատգամը «յոթ ժամանակների» լույսի հետ միասին: «Յոթ ժամանակների» անեծքը Տիրոջ բերանից դուրս թքվելու անեծքն է: 1863 թվականին նրանք կրկնեցին Երիքովի վերակառուցման գործը, մի գործ, որն իր մեջ «անեծք» էր պարունակում: 1856-ից մինչև 1863 թվականների յոթ տարիները փոքրածավալ պատկերացում են հին Իսրայելի հայրերի մեղքի ապստամբության մասին, որը նրանց վրա բերեց «յոթ ժամանակների» անեծքը: Նոր Իսրայելը 1863 թվականին կրկնեց իրենց հայրերի մեղքերը:

Երրորդ հրեշտակի շարժումը, ինչպես Մովսեսն ու Ուզգան, անշուշտ չդիմացավ առաջին հիասթափության փորձությանը: Այնուհետև նրանք «անապատի» երեք ու կես օրերի ընթացքում սպանվեցին փողոցներում: Այժմ նրանք Միսիթարիչի ձայնով ձևավորվում են մարմինների մեջ: Միսիթարիչի ձայնը տրվում է անապատում եղող «ձայնի» միջոցով, և այժմ նրանք կանգնած են ոչ թե ժամանակ սահմանելու, այլ «յոթ ժամանակների» փորձության առաջ: Նրանք արդեն ձախողել են ժամանակ սահմանելու փորձությունը:

Նրանք չեն փորձվում այն հարցում, թե արդյոք «յոթ ժամանակները» վավեր ճշմարտություն են, որովհետև նրանք նախկինում արդեն վկայել են, որ ընդունում են «յոթ ժամանակները» որպես վավեր մարգարեություն: Նրանք խոստովանել են, որ հավատում են ցրման երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությանը: Բայց նրանք կարող են անտեղյակ լինել, որ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ կա նոր փորձող լույս: Նրանք կանգնած են այնտեղ, որտեղ իրենց հայրերը կանգնած էին 1856 թվականին: Նոր լույսն այն է, որ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երեք ու կես օրերը ոչ միայն նույնացնում են Ֆրանսիական հեղափոխությունը, այլ այժմ հանդիսանում են ներկա ճշմարտության իրականություն:

Արդյո՞ք յոթ որոտների ծածուկ պատմության բացվելը և յոթերորդ կնիքի բացվելը իրականում երկու վկաներ են, որոնք վկայում են, որ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն այժմ ապակնքվում է: Եթե այո, ապա ճի՞շտ է արդյոք, որ Հայտնության ամբողջ գիրքը

խոսում է վերջին օրերի մասին: Եթե դա ճիշտ է, ապա երեքուկես օրը ներկայացնում է կույսերի առակի հապաղման ժամանակը: Եթե այո, ապա «յոթ ժամանակների» միջոցն արդյո՞ք իրականում ներկայացնում է մի պատվիրան, որին պետք է համապատասխանեն նրանք, ովքեր մասնակցել են 2020 թվականի հուլիսի 18-ի Նեշվիլի կանխասությանը:

Վա՛յ: Ահա ձեզ համար մի փորձություն: Նրանք, ովքեր արթնանում են և գիտակցում, որ գտնվում են հապաղման ժամանակում, արդյո՞ք իրականում պետք է ապաշխարեն իրենց մեղքերի, ինչպես նաև իրենց հայրերի մեղքերի համար, երեքուկես օրվա վերջում: Արդյո՞ք իսկապես մեղք էր արհամարհել այն պատվերը, որ ժամանակը չպետք է օգտագործվի կանխասահմանման մեջ:

Նրանց համար, ովքեր այն դիրքորոշումն ընդունեցին, թե Նեշվիլի ձախողված կանխասացությունը ինչ-որ կերպ Աստծու նախատեսված նպատակը էր, և ովքեր այնուհետև փորձեցին պաշտպանել այդ պնդումը, ես, Աստծու մարգարեությունների մեջ ժամանակ կիրառելու մեղքից զատ, կավելացնեի ևս մեկ դիտարկում: Այն, ինչ տեղի ունեցավ Նեշվիլի կեղծ կանխասացության հետ, պարզապես Քրիստոսի՝ 1844 թվականի պատվիրանին դեմ ապստամբության դրսևորում չէր. դա մի գործողություն էր, որը Ադվենտիզմից դուրս գտնվողներին ասում էր, թե Մարգարեության Հոգում եղած կանխասացությունները սխալ են: Դա անարգանք էր Մարգարեության Հոգու գրվածքների նկատմամբ: Դա աշխարհի մարդկանց համար ապացույց է տրամադրում, թե Էլեն Ուայթի գրվածքները նույնքան կարևոր են, որքան Ջոզեֆ Սմիթի կամ Նոստրադամուսի գրվածքները: Էլեն Ուայթի թանկագին խոսքերը ապականվեցին մեր ապստամբության պիղծ խոսքերով: Դա միայն ապստամբություն չէր Քրիստոսի դեմ, Ով Աստծու Խոսքն է, այլ միաժամանակ ապստամբություն էր նաև Մարգարեության Հոգու դեմ: Հովհաննեսը հալածվում էր այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս, ոչ թե այն պատճառով, որ իր մարդկային կարծիքը վեր էր դասել Աստվածաշնչից և Մարգարեության Հոգուց, այլ որովհետև նա հնազանդվեց այդ երկու վկաներին:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ և՛ ձեր եղբայրն եմ, և՛ մասնակիցը նեղության, և Հիսուս Քրիստոսի արքայության ու համբերության մեջ, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս՝ Աստծու խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Հայտնություն 1:9.

Մենք կրկնեցինք մեր հայր Մովսեսի մեղքերը մեր առաջին հիասթափության ժամանակ, և մենք պետք է դա խոստովանենք: Մենք պետք է դա խոստովանենք, որովհետև այժմ մենք 1856 թվականին ենք: Այժմ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ նոր լույս կա, ճիշտ ինչպես այն ժամանակ էր: Այժմ մենք Լաոդիկիայից դեպի Փիլադելփիա անցման մեջ ենք, ինչպես սկզբնական շարժումը 1856 թվականին Փիլադելփիայից դեպի Լաոդիկիա անցման մեջ էր: 1856 թվականին մեր հայրերը դադարեցրին «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ գիտելիքի ավելացման հրապարակումը: Հնարավոր է՝ մենք չկարողանանք կասեցնել այդ լույսի հրապարակումը, սակայն անկասկած կարող ենք մեր սրտերի դռները փակել այդ լույսի առաջ: Մենք կարող ենք ձևացնել, ինչպես բնօրինակ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ կառուցողները արեցին, թե քարը իրականում

այնտեղ չէր, և շարունակել սայթաքել դրա վրա: Մեր խնդիրն այն է, որ մենք ավելի քան մեկ դար ժամանակ չունենք մեր գլուխները ավազի մեջ թաղելու համար, որովհետև դատաստաններն արդեն սկսվում են:

Եթե թույլ տանք, որ Ալֆան և Օմեգան ուսուցանեն մեզ այն սկզբունքով, թե որևէ բանի վախճանը պատկերավորվում է նրա սկզբով, ապա կարող ենք հեշտությամբ տեսնել, որ Ալֆան և Օմեգան ցույց են տալիս, թե Nashville-ի կանխասացությունը նախատիպավորված էր մեր հայրերով: Երբ ընդունենք այս ճշմարտությունը, ապա կհանդիպենք այն իրականությանը, որ կանխասացությունից ի վեր՝ այդ ձախողված կանխասացությունն արդարացնելու համար մարդկային որևէ տեսակի տրամաբանություն առաջ բերելու ամեն փորձ ոչ այլ ինչ էր, քան թզենու տերև: Այնժամ կտեսնենք, որ Աստված մեզ հետ չի քայլել, մինչ մենք գտնվել ենք թշնամու երկրում: Նա այնտեղ եղել է, սակայն միայն այն իմաստով, որ բախել է սրտերի դռները՝ մուտք որոնելով: Եթե մարդկային տրամաբանության թզենու տերևը հեռացվի, ապա գուցե նաև տեսնենք, որ ժխտումը, կամ այն խոցելի մարդկային տրամաբանությունը, որ գործածել ենք Nashville-ի կանխասացությունն արդարացնելու համար, վկայություն է այն բանի, որ մենք քայլել ենք Քրիստոսին հակառակ:

1856 թվականին Ֆիլադելֆիական ադվենտիզմը փոխակերպվեց Լաոդիկեայի, և նրանք դա գիտեին: Տերը դա հաստատեց մարգարեուհու և նրա ամուսնու խոսքերով: Այդ Լաոդիկեական սրտերի դռների առջև կանգնած՝ Քրիստոսը առաջարկեց ներս մտնել և նրանց հետ ընթերել: Այն կերակուրը, որ Նա բերել էր ընթերելու համար, «յոթ ժամանակների» հիմնաքարն էր: Նրանք մերժեցին:

2023 թվականին վերջին շարժումն այժմ անցնում է Լաոդիկեայից դեպի Ֆիլադելֆիա, որովհետև ութերորդ եկեղեցին յոթ եկեղեցիներից է: Տեր Ալֆան և Օմեգան դա հաստատել է Իր «Ճշմարտության» խոսքով: Քրիստոսն այժմ կանգնած է վերջերս մեռած չոր ոսկորների դռան առաջ՝ առաջարկելով ներս մտնել և նրանց հետ ընթերել, և կերակուրը, որ Նա կամենում է նրանց հետ կիսել, նույնական այն կերակուրն է, որը Նա փորձեց կիսել նրանց հայրերի հետ 1856 թվականին: Դա պարզապես «յոթ ժամանակների» վարդապետության հիմնական կառուցվածքը չէ, ինչպես նրանց հայրերի համար էր 1856 թվականին: Ո՛չ, դա «յոթ ժամանակների» դառը բժշկությունն է, և այդ բժշկությունը պահանջում է այնպիսի խոնարհություն, որը հաճախ դժվար է կուլ տալ:

Եվ Տիրոջ խոսքը կրկին եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, ասա Տյուրոսի իշխանին. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Քանի որ քո սիրտը հպարտացել է, և դու ասել ես. “Ես աստված եմ, ես նստած եմ Աստծու աթոռին՝ ծովերի մեջտեղում”, մինչդեռ դու մարդ ես, և ոչ թե Աստված, թեև քո սիրտը դրել ես ինչպես Աստծու սիրտը: Ահա, դու Դանիելից իմաստուն ես. չկա մի գաղտնիք, որ նրանք կարողանան ծածկել քեզանից»: Եզեկիել 28:1–3.

Գուցե մենք, որ մասնակցեցինք Նեշվիլի կանխասությանը, Դանիելից ավելի՞ իմաստուն ենք:

Նրա թագավորության առաջին տարում ես՝ Դանիելս, գրքերից հասկացա տարիների թիվը, որի մասին Տիրոջ խոսքը եկել էր Երեմիա մարգարեին, թե պիտի լրացնի յոթանասուն տարին Երուսաղեմի ամայությունների վրա: Եվ ես իմ երեսը դարձրի դեպի Տեր Աստվածը՝ աղոթքով և աղաչանքներով խնդրելու, ծոմապահությամբ, քուրձով և մոխիրով: Եվ ես աղոթեցի դեպի Տերը՝ իմ Աստվածը, և իմ խոստովանությունն արեցի ու ասացի. Ո՛վ Տեր, մեծ և ասեղ Աստված, որ ուխտն ու ողորմությունը պահում ես նրանց համար, ովքեր սիրում են քեզ, և նրանց համար, ովքեր պահում են քո պատվիրանները. մենք մեղանչեցինք, անօրենություն գործեցինք, ամբարշտություն արեցինք և ապստամբեցինք՝ հեռանալով քո պատվիրաններից և քո դատաստաններից: Եվ չլսեցինք քո ծառաներին՝ մարգարեներին, որոնք քո անունով խոսեցին մեր թագավորների, մեր իշխանների, մեր հայրերի և երկրի ամբողջ ժողովրդի հետ: Ո՛վ Տեր, արդարությունը քեզ է պատկանում, իսկ մեզ՝ դեմքի ամոթը, ինչպես այս օրում է՝ Հուդայի մարդկանց, Երուսաղեմի բնակիչների և ամբողջ Բսրայելի համար՝ թե՛ մոտիկ, թե՛ հեռու եղողների՝ բոլոր այն երկրներում, ուր դու ցրեցիր նրանց՝ այն անհավատարմության պատճառով, որով նրանք անհավատարիմ եղան քեզ: Ո՛վ Տեր, մեզ է պատկանում դեմքի ամոթը՝ մեր թագավորներին, մեր իշխաններին և մեր հայրերին, որովհետև մեղանչեցինք քո դեմ: Իսկ Տեր մեր Աստծուն են պատկանում ողորմություններն ու ներումները, թեև մենք ապստամբեցինք նրա դեմ: Եվ չհնազանդվեցինք Տեր մեր Աստծու ձայնին, որ ընթանայինք նրա օրենքներով, որոնք նա դրեց մեր առաջ իր ծառաների՝ մարգարեների միջոցով: Այո՛, ամբողջ Բսրայելը խախտեց քո օրենքը՝ հեռանալով, որպեսզի չհնազանդվի քո ձայնին. ուստի մեզ վրա թափվեց անեծքը և այն երդումը, որ գրված է Մովսեսի՝ Աստծու ծառայի օրենքում, որովհետև մենք մեղանչեցինք նրա դեմ: Եվ նա հաստատեց իր խոսքերը, որ ասել էր մեր դեմ և մեր դատավորների դեմ, որոնք դատում էին մեզ, մեզ վրա մեծ չարիք բերելով, որովհետև ամբողջ երկնքի տակ չի եղել այն, ինչ եղավ Երուսաղեմի վրա:

Ինչպես որ գրված է Մովսեսի օրենքում, այս ամբողջ չարիքը եկավ մեզ վրա. բայց մենք աղոթք չմատուցեցինք մեր Տեր Աստծու առաջ, որպեսզի դառնայինք մեր անօրենություններից և հասկանայինք քո ճշմարտությունը: Ուստի Տերը հսկեց այդ չարիքի վրա և բերեց այն մեզ վրա, որովհետև մեր Տեր Աստվածը արդար է իր բոլոր գործերում, որ անում է, իսկ մենք չհնազանդվեցինք նրա ձայնին: Եվ այժմ, ո՛վ Տեր մեր Աստված, որ քո ժողովրդին դուրս բերեցիր Եգիպտոսի երկրից գորավոր ձեռքով և քեզ համար անուն ստեղծեցիր, ինչպես այս օրը, մենք մեղանչեցինք, անօրենություն գործեցինք: Ո՛վ Տեր, ըստ քո ամբողջ արդարության, աղաչում եմ քեզ, թող քո բարկությունն ու քո ցասումը հեռանան քո քաղաք Երուսաղեմից, քո սուրբ լեռից. որովհետև մեր մեղքերի և մեր հայրերի անօրենությունների պատճառով Երուսաղեմն ու քո ժողովուրդը նախատինք եղան մեր շուրջը եղող բոլորի համար: Եվ այժմ, ո՛վ մեր Աստված, լսիր քո ծառայի աղոթքը և նրա աղաչանքները, և քո երեսը պայծառացրու քո ամայացած սրբարանի վրա՝ հանուն Տիրոջ: Ո՛վ իմ Աստված, խոնարհեցրու ականջդ և լսիր, բաց արա աչքերդ և նայիր մեր ամայություններին և այն քաղաքին, որ կոչված է քո անունով. որովհետև մեր աղաչանքները քո առաջ չենք դնում մեր արդարությունների համար, այլ՝ քո մեծ ողորմությունների համար: Ո՛վ Տեր, լսիր. ո՛վ Տեր, ներիր. ո՛վ Տեր, ականջ դիր և

արա, մի՛ ուշացրու՝ հանուն քեզ, ո՛վ իմ Աստված, որովհետև քո քաղաքն ու քո ժողովուրդը կոչված են քո անունով: Եվ մինչ ես խոսում էի, աղոթում էի, խոստովանում էի իմ մեղքը և իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի մեղքը, և իմ աղաչանքն էի մատուցում իմ Տեր Աստծու առաջ՝ իմ Աստծու սուրբ լեռան համար, այո՛, մինչ ես աղոթքի մեջ խոսում էի, ահա այն մարդը՝ Գաբրիելը, որին սկզբում տեսել էի տեսիլքում, արագ թռչելով հասավ ինձ երեկոյան պատարագի ժամանակ: Եվ նա ինձ հասկացրեց, խոսեց ինձ հետ ու ասաց. Ո՛վ Դանիել, այժմ ես ելա, որպեսզի քեզ իմաստություն և հասկացողություն տամ: Դանիել 9:2-22: